

HAMLET

PERSONATGES

CLAUDI, *rei de Dinamarca*

GERTRUDIS, *reina de Dinamarca*
i mare de Hamlet

HAMLET, *fill del rei anterior i nebot de Claudi*

POLONI, *lord camarlenc*

OFÈLIA, *filla de Poloni*

LAERTES, *fill de Poloni*

HORACI, *amic de Hamlet*

FORTIMBRÀS, *príncep de Noruega*

ROSENCRANTZ, *cortesà*

GUILDENSTERN, *cortesà*

OSRIC, *cortesà*

MARCEL, *oficial*

BERNAT, *oficial*

VOLTIMAND, *conseller*

CORNELI, *conseller*

REINALD, *criat de Poloni*

CAPITÀ

ACTORS

MARINER

MICALET TEATRE

Hamlet

William Shakespeare

Adaptació i dibuixos de Jaume Policarpo

PRIMER ENTERRADOR
SEGON ENTERRADOR
SACERDOT
MISSATGER
AMBAIXADORS
ESPECTRE del pare de Hamlet

(L'acció transcorre a Dinamarca.)

ACTE PRIMER

ESCENA 1

(Una esplanada davant del castell de Helsingor. HORACI i MARCEL fan la guàrdia amb l'expectativa que se'ls aparega l'ESPECTRE. L'aparició es fa present.)

HORACI.

Deteniu-vos i parleu! Vos ho ordene!

(L'ESPECTRE se'n va.)

MARCEL.

Tremoles! Encara diràs que això és fantasia?

HORACI.

Ho he vist i encara no m'ho crec.

MARCEL.

No és idèntic al rei mort?

HORACI.

Com tu a tu mateix.

MARCEL.

Quin propòsit pot tindre l'aparició?

HORACI.

Ha de ser l'anunci d'alguna commoció per a
[l'Estat.

MARCEL.

Cert que alguna cosa està passant.
Per què tant de fondre bronze per als canons?
Per què tant de comerç de guerra?
Per què tant de treball al port i amb tanta pressa?

HORACI.

Corren rumors:
Fortimbràs, el jove príncep de Noruega,
ha reclutat un exèrcit de desheretats.
Vol recuperar per la força els territoris
que el nostre rei Hamlet va guanyar
quan va véncer son pare i li va donar mort.

(Entra l'ESPECTRE.)

MARCEL.

Però, silenci! Ací està de nou! Oh, parla'm!
Digues: coneixes el destí del nostre poble?

(Canta el gall. Desapareix l'ESPECTRE.)

HORACI.

Anava a parlar just quan el gall ha cantat.

ESCENA 2

(Castell de Helsingor. Recepció a la cort. CLAUDI, rei de Dinamarca; GERTRUDIS, la reina; el príncep HAMLET; els consellers VOLTIMAND i CORNELI; POLONI amb el seu fill LAERTES. El REI presenta la seua esposa, de nou, reina consort.)

REI.

Encara recent la mort del meu germà Hamlet,
sent dolor i plaer en la mateixa proporció
prenent com a esposa
la que era la meua germana,
i ara torna a ser reina del nostre país en guerra.

Heu de saber que el jove Fortimbràs
reclama la devolució de les terres
guanyades pel meu valerós germà.

Pel que fa a mi,
vos confie una carta

en què s'exigeix al rei de Noruega
que frene els plans del nebot,
que ja ha començat els reclutaments
aprofitant la vellesa i la incapacitat de l'oncle.

Voltimand, Corneli! Vos demane
que comparegueu davant del vell rei,
i negocieu amb ell
d'acord amb el contingut general
del missatge que ara vos done.

VOLTIMAND I CORNELI.

Així ho farem.

REI.

Adeu.

(Se'n van VOLTIMAND i CORNELI.)

REI.

I vós, Laertes,
sol·licitàreu el meu permís per a tornar a França...

LAERTES.

Així és, majestat.
Després de complir amb el grat deure
d'assistir a la vostra coronació,
França ha tornat al meu pensament.

REI.

Teniu ja el permís del vostre pare?

POLONI.

El té, majestat; tant ha insistit
que, a contracor, li l'he donat.

REI.

Teu és el temps, Laertes,
i la decisió d'on viure'l.
I tu, Hamlet, fill meu...

HAMLET.

Súbdit vostre soc.
Fill, una mica menys.

REINA.

Hamlet, estimat, esborra la nit del teu rostre.
Deixa de buscar entre les cendres ton pare,
i torna la mirada amable al rei de Dinamarca.
És natural que muira el que viu.

HAMLET.

Senyora; són naturals el dol,
les llàgrimes i el sofriment.
Però alguna cosa més hi ha
remonent el meu dolor.

REI.

Em commou, Hamlet,

la noblesa del teu desconsol.
Però obstinar-se en un dol
que no s'acaba mai
demostra una pobra intel·ligència
i un cor malaltís.
Allibera't d'eixe inútil dolor
i comença a pensar en mi com un pare.
Tu eres el meu hereu i t'estime
com el pare més tendre estima el seu fill.
I pel que fa al teu desig
de tornar a Wittenberg per a seguir estudiant,
et demanem que l'ajornes
i et quedes ací amb nosaltres.

HAMLET.

Faré el que puga per complaure-vos.

REI.

Sigues un de nosaltres a Dinamarca.
Senyora, acompanyeu-me,
la decisió de Hamlet m'ha alegrat l'ànima.
Retirem-nos.

*(El REI interpreta la resposta de HAMLET
com l'aprovació explícita al seu matrimoni.
I xen tots excepte HAMLET.)*

HAMLET.

Déu meu! Feu-me desaparéixer!

Tot el que habita el món
em sembla fètid i repugnant.

Haver arribat a açò!

No fa ni dos mesos que ha mort...

...un rei extraordinari.

Estimava ma mare tant

que no hauria deixat al vent
acariciar-li les galtes.

I ella... Fa uns dies

acompanyava el cadàver de mon pare,

plena de llàgrimes, i ara,

cada nit, es cobreix

amb llençols incestuosos.

*(Entren HORACI, MARCEL i BERNAT.
HAMLET mostra una gran alegria en veure
HORACI, el seu millor amic.)*

HAMLET.

Horaci, amic, què fas a Helsingor?

HORACI.

He vingut al funeral del vostre pare.

HAMLET.

Vols dir a la boda de ma mare.

HORACI.

Molt prop ha estat una cosa de l'altra.

HAMLET.

Cal estalviar, Horaci!

Les sobres del funeral

han servit d'entremés per a la boda.

Hauria preferit una mort infame

abans d'arribar a viure eixe dia.

Em sembla veure mon pare.

HORACI.

Senyor, crec que el vaig veure, anit.

HAMLET.

Veure? A qui?

HORACI.

Al vostre pare, el rei.

HAMLET.

Al rei!

HORACI.

Per dos nits successives,

Marcel i Bernat se l'han trobat.

A mitjanit, fent la guàrdia,

els ha espantat la solemne aparició.

Després de confiar-m'ho,

a la tercera nit, els vaig acompanyar.

I tal com ho havien explicat

tot va tornar a passar.

Jo coneixia el vostre pare
i l'espectre se li assembla
més que les meues dos mans.

HAMLET.

I no li vas parlar?

HORACI.

Sí, senyor. Però no en vaig obtindre resposta.
Just en el moment que alçava el cap
com si em volguera parlar,
el va dissipar el cant del gall.

HAMLET.

I com era l'expressió del seu rostre?
Amb ira?

HORACI.

Més prompte semblava trist, senyor.

HAMLET.

Faré guàrdia amb vosaltres a la nit.
He de parlar-li
encara que el mateix infern
s'òbriga per fer-me callar.
Vos demane mantindre el secret
com fins ara heu fet.
Esta nit a les onze ens trobem.

HORACI.

Compteu, altesa, amb la nostra lleialtat.

(Ixen els tres.)

HAMLET.

L'espectre de mon pare... Anem malament!
M'he d'asserenar abans que la nit arribe.
La infàmia que han volgut soterrar
es mostrarà als ulls dels homes.